

VÉGTELEN TÖRTÉNETEK

– ANTOLÓGIA –

Vezetők: Horgas Judit, Szabó Attila

Résztvevők:

**Bakcsi Réla
Béres Enikő
Dimény Andor
Halász Hanna
Holpár Anna
Horváth Zsófia
Kászonyi Zsiga
Kertész Iván
Kicsák Emma
Mártha Mihály
Nagy Kincső
Németh Blanka
Németh Lilla
Schnek Laura
Szekszárdi Dóra
Róth Norbert
Szabó Dorottya Hanna
Turcsik Linda**

- Középkor, Anglia.
Omna 12 éves fiú, fizikailag gyenge, de megdöbbenően erős akaraterővel rendelkezik. Az iskolában gyakran zaklatják. Egy csapat alkimista elrabolja és halhatatlan alakváltóvá alakítják. Omna megszökik és ezer évig folyamatosan menekül.
- Jelen
Omna számára folyamatosan menekülnie kell az őt üldöző alkimisták elől, akik fegyverként akarják használni. Újabb és újabb közösségekbe épül be, és igyekszik elkerülni a feltűnést.
- Képességek.
Bármilyen ember alakját képes felvenni, ha koncentrálni. Fizikailag nem öregszik, de meghal, ha megölik, vagy komoly érzelmi stressz éri. Ilyenkor alakja instabillá válik, és fennáll a veszélye, hogy képtelen egy darabban tartani magát. Bár képes álcázni magát, szeme macskaszerűen visszaveri a fényt. Általában ez árulja el.
- Személyiség:
Tudata megakadt egy 12 éves fiú szintjén. Egyszerű ember akar lenni, nem érdekli a hősködés vagy a nagy tettek, ennek ellenére, bár nem kifejezetten hősies, jószívű és barátságos.

*

Már régóta nem járt itt. Tudja, hogy kockázatos, de valami mégis mindig visszahúzza ide, újra meg újra. Itt igazán megnyugszik, pár percet úgy tölthet el, mintha semmi baja nem volna a világon.

Távolról talán csak elhanyagolt bozótosnak tűnhet, csupán néhány helyen hever egy-egy kőrakás, amelyet teljesen belepett a gaz. De közelebb érve egyre tisztábban kirajzolódnak a csonka falak, a gerendák elszenesedett maradványai: a búskomor igazság. A csapáson lépked, amely régen étellel teli utca volt, egyik házromot hagyja el a másik után. Egy saroknál padok törött deszkái hevernek a fűben szerteszét. Felgyorsítja lépteit, hogy minél hamarabb elhagyja az épületet, ahol annyi bánat érte már. Nem erre van most szüksége. Ahogy továbbmegy, megpillantja a régi templomot is. Emlékektől elnehezült testtel folytatja útját, és végül eléri a helyet, ahová oly régóta vágyott.

Kis ház az utca végén, nem több pusztán romnál. Már csak az omladozó falak s néhány tartógerenda tűnik ki a gyomok közül, de Omna emlékeiben tisztán látja maga előtt a kandallót, az étkezőasztalt, körülötte családjával, a nagy ajtót, amely az udvarra vezet, s a gesztenyefáról lelógó hintát. Leül a földre, s hagyja, hogy a gyerekkori emlékek sokasága betöltse elméjét.

*

Az éjszaka sötét volt és hideg. Az óra éppen tizenegyet ütött a Big Ben tornyán, mikor árnyék suhant el a Temze mentén. Az utcán nézelődő turisták felett a magasban két alak ugrált háztetőről háztetőre.

- Messze van még? – lihegte Omna. – Már egy órája menekülünk.
- Társa vigyorgó arccal fordult hátra.
- Másfél évezrednyi rohanás alatt ennyire elfáradtál?

– Mi? Honnan tudsz te erről?
– Ne aggódj, Omnas, én mindenről tudok... Jobban mondva tudunk. Victoria vagyok, egy titkos társaság tagja. Biztonságba vagy. És a kérdésedre válaszolva, már csak addig kell kitartanod.

Ezzel a lány a Big Ben tetejére mutatott.

A toronyba vezető csigalépcső utolsó fogainál jártak, mikor Victoria újra megszólalt.

– Ismerd meg a többieket – mondta egy titkos ajtót belökve. – Ők itt John, Robert, Sarah és David. A védelmedre alakult társaság tagjai.

– A védelmemre?

– Sajnáljuk, amit az őseink elkövettek ellened. Nem értünk egyet velük, a társaságunk több száz éve vált ki az alkimistákéból. Mi nem olyanok vagyunk, mint az az alak, aki rád támadt. Ő ki volt?

– Joseph. Már többször próbált elkapni. Sikertelenül.

Hirtelen kivágódott a rejtékajtó, láthatóvá téve egy rémült arcú lányt.

– Jessica – ugrott fel David – mi a baj?

– Jönnek.

– Az alkimisták?

A lány bólintott. Omnas harcra készen fordult hátra.

– Hányan?

– Öten.

– Akkor ne várassuk őket tovább.

A fiú már indult volna a kijárat felé, de Robert megragadta a vállát.

– Te itt maradsz. Tartozunk neked annyival, hogy megvédünk. Amint elintéztük őket, visszajövünk érted.

– Úgyis csak öten vannak – mondta Sarah, majd a többiek élén elhagyta a helyiséget.

Tízpercenyi fel-alá járkálás és kéztördelés után a titkos ajtó kitárult, és a folyosóról a szobába beáradó fényt egy magas alak takarta el.

– Joseph! – kiáltott fel Omnas.

– A többiek még a barátaiddal szórakoznak odalent – morogta, és lassan elindul a fiú felé – de én inkább gyorsan elvégzem a piszkos munkát.

– Még meggondolhatod magad. – Beszéd közben Omnas kihúzta kardját az oldalán lógó hüvelyből.

– Nem tehetem – válaszolta Joseph, sokkolót véve ki kabátja zsebéből – Büszkévé kell tennem apámat.

Ebben a pillanatban a kémcsapat felbukkant az alkimista mögött. Karját megragadva a folyosóra rángatták, majd a csigalépcső felé lökték. Elvesztette egyensúlyát és a fémkorlátnak esett, mely hangos nyikorgás kíséretében kiszakadt helyéből és a mélybe zuhant, magával rántva a férfit. Joseph kétségbeesetten kapaszkodó után nyúlt, de csak jobbával érte el a korlát megmaradt csonkját. Tehetetlenül lógott a levegőben.

Egy kéz nyúlt le hozzá, és kínosan hosszú másodpercek elteltével sikerült megmentenie a haláltól.

– Ne az életed árán tedd büszkévé apádat – mondta Omnas, majd kifulladásra az alkimista mellé rogyott a padlóra.

*

Omna: Egy újabb hét Londonban, már csak napok kérdése, hogy megtaláljanak.

Joseph: Tévedés!

Omna: Honnan tudátok, hogy itt vagyok?

Joseph: Milyen volt az elmúlt ezer év?

Omna: Próbáljátok helyrehozni a hibákat?

Victoria leüti Josephet.

Victoria: Jól vagy, Omna?

Omna: Igen, de azonnal el kell tűnnünk innen.

Joseph fél szemét kinyitva hallgatózik.

Victoria: Mi lesz vele?

Omna: Nem érdekes, menjünk.

Victoria: Gyere, menjünk. Tudok egy jó helyet a Big Bennél.

Omna és Victoria elmennek.

Joseph telefonál.

Joseph: Tudom, hová mennek.

*

– Nem lesz semmi baj! – Victoria elmosolyodott és biztatón a fiú vállára tette kezét. Omna magához vonta szerelmét. A romok között álltak, ott, ahol számára minden elkezdődött. A hajnali nap sugarai rávetültek a kis társaságra. Kimerültek voltak, és koszosak. Szomorúan néztek össze, mert tudták, nincs visszaút.

– Na, és most mit akartok tenni? – csattant fel Joseph élesen és gunyoros vigyorra húzta a száját. A férfit egy oszlophoz kötözték, s eddig szótlánul tűrte, hogy figyelmen kívül hagyták. Omna kibontakozott az ölelésből és lassan a fogoly felé lépett. Szúrósan nézett rá Joseph állta tekintetét és végül halk hangon, de határozottan megszólalt.

– Miért mentettél meg?

A fiú épp válasza nyitotta száját, mikor Jessica sikolya beléfojtotta a szót.

– Neeeee! – üvöltött fel David és a lány testéhez szaladt. A többiek védekező pozíciót vettek fel, készülve az ellenség újabb támadásaira, ám David egyre csak a nőt szölongatta.

– Jessie! Jessie, kelj fel!

Omna meglepetten bámulta a jelenetet, Jessica szeme éppen rá meredt, de már nem látott semmit. A fiút elöntötte a harag. Hogy merészelik az ő szülőházában legyilkolni barátait! Hogy is hihette, hogy nem találják rá! Mekkora ostobaság volt idejönni! Ekkor csuklyások tucatjai özönlöttek oda a fák közül. Elkezdődött a csata. Elvesztette Victoria tekintetét, ahogy az egyik fekete alak rátámadt. Omna kardot rántott, támadni akart, de egy alak hirtelen félrelökte ellenfelét.

– Tűnj innen! Ő az enyém! – hallotta Joseph mély hangját.

– Azt hissed, apád büszke lenne rád, amiért megmentődre támadsz? – vágott vissza a fiú gúnyosan.

– Senki sem kérte, hogy ments meg. Most megmutatom az igazi erőm! – Dühösen felemelte a kezét és kört rajzolt maga elé. Omna körül felforrósodott a levegő, Joseph kezéből élénkvoros lángnyelvek csaptak ki. A fiú egy pillanatra megdermedt a döbbenettől, de nem volt sok ideje a

csodálkozásra: óriási tűzgolyó száguldott felé. Épp csak ki tudott hajolni előle, visszanyerte lélekjelenlétét és a további támadásokat kardjával hárította. Az alkimista, látván, hogy nem ért el semmit, kántálni kezdett. Hatalmas széllelés érte a fiút, karjába éles fájdalom hasított, a bőrén égési sérülés keletkezett. Érezte, a kintől elködösül az elméje, tudta, alakot kell váltania, ha folytatni akarja a harcot.

Ahogy új bőre nőtt, új erőre kapott. Josephet mérhetetlen düh fogta el, már remegett a teste, teljesen tanácstalannak érezte magát. Ekkor meghallotta fejében apja hangját: „A rend élete mindig fontosabb, mint a tiéd!”. Elhatározásra jutott, kitárta a karját és hagyta, hogy átjárja az erő. Körülötte lángvihar keletkezett. Omnas egy fal mögé ugrott. Ahogy a tűz becsapódott, a földdel tette egyenlővé a fél csatateret, Joseph teste elporladt. Minden elmosódott a fiú előtt. Egy pillanatnak tűnt, de mire észhez tért, már senki sem mozgott. Csak állt egyhelyben, nem értette, mi történt. Végignézett a élettelen testeken, látta barátait holtan feküdni, akár csak az alkimistákat. Zavaros tekintettel indult el, ösztönösen Victoriát kereste. Mikor megpillantotta, lerogyott. Érezte, teste nem bírja tovább a feszültséget, lassan átváltozott, újra a régi kisfiú lett belőle, az igazi őnmaga. De ez most nem segített, nem is akarta, hogy segítsen. Miért is kellene tovább élnie? Miért is ne lehetne ott vége, ahol elkezdődött? Végiggondolta az életét: Gyermekkora tizenkét évében sem volt igazán boldog, de legalább a reménye megvolt a szebb jövőre. Ezt elvették tőle, s utána már csak a menekülésről szólt az élete, akár az űzött vadnak. Most, mikor azt hitte, kap egy második esélyt, immár véglegesen megfosztották a reménytől. Élhetett volna tovább, de már nem akart. Becsukta a szemét és érezte, elméje szertefoszlik, hagyta, hogy elnyelje a sötétség.

Könyvajánló

Anglia, kora középkor. Első látásra békésnek tűnhet, ám a sötétben egy titkos szekta munkálkodik.

Az alkimisták társasága a halhatatlanság rejtélyeit kutatja, céljuk elérése érdekében az emberkísérletektől sem riadnak vissza. A tizenkét éves Omnas is egy ilyen tortúrának esett áldozatául. A fiú elnyerte az örök életet, de a borzalmas kísérlet után megszökött a tudósoktól. Különleges alakváltó képessége birtokában másfél évezrede a világot járja.

Az árnyak azonban nem szűntek meg: az alkimisták azóta is keresik őt, hogy általa megalkothassák az örök élet elixírjét.

Vajon sikerül Omnasnak kiszabadulnia üldözői markából?

Omna monológja

*Nincsen apám, se anyám.
Régen volt, de az elmúlt már.
Egyszer még volt otthonom, de már nincs.
Az a gond, hogy a magány számomra nem kincs.
Korábban, míg megtehettem, én voltam a társaság lelke,
Mindig is szerettem, ha sokan vettek körbe.
De az, ki ma velem jó kapcsolatot ápol,
Nem maradhat ki a katasztrófából.
Minden, mihez valaha tartoztam, elpusztult-
Pedig a legtöbb ember kedvesen viszonyult.
Bűntudatom, mint egykori otthonom romjai tornyosul felém
Nem hiszem, hogy boldogan is végződhet az én mesém.
(Linda)*

Alkimista/őrült tudós/ monológja

*Egyszer még elkapom,
Meglesz, én érzem.
Nincs is más célom már,
Ez jelenti létem.
Már egész közel van,
Érzem a markomban.
Apámnak is ezt ígértem
S én megtartom a szavam.
(Zsófi)*

Viktória monológja

*Érzéseim reménykedők,
Hogy talállok egy szeretőt.
Valójában embereket mentek néha,
Ha kérdeznéd, kém volnék,
Ezért mentem meg Omnas életét
Az eszeveszett tudós kísérletétől.
(Emma)*

Birminghamben él egy házaspár, Amanda és Chris Hope. Egyetlen gyermeküket megölte egy gyilkos. Amanda bármit megtenne, hogy megtalálja. A nő folyton az elkövető után nyomoz, a férje pedig nem tud semmiről, annak ellenére, hogy detektív. Amanda a házastársa egyik barátjától megtudja: a gyilkos közelebb van, mint hinné...

*

- 19. század közepe, ipari forradalom ideje
- Birmingham
- angol állampolgár
- polgári réteghez tartozik
- 23 éves
- fekete haja van, magas
- férjénél van
- megölték a gyerekét, ettől bekattant és bármit képes megtenni, hogy megtalálja a gyilkost, akár öl is
- férje nyomozó, nem tud semmit felesége büntetteiről
- van egy nővére, ő volt a baba dadája
- kattant, de vannak elvei: gátlástalan, de nem öl ártatlanokat pusztán szórakozásból

*

1852 októberében járunk, Birmingham szűk utcáit ellepték a színes falevelek. A korai órák ellenére nagy a nyüzsgés a városban. Sáros paták kopogása veri fel a még aludni vágyókat. Egy férfi épp most lép be kedvenc kávézójába, hogy reggeli itala mellett elolvassa a friss híreket. Hosszú öltözetet viselő nők hada vonul be a mosodába, kezükben egy-két mosatlannal, új pletykák reményében. Vegyes lelkesedésű ifjak indulnak meg az iskola kapui felé. A városközpontját elhagyva a piactérre érkezünk, ahol az eladók egymást túlkiabálva próbálják értékesíteni portékáikat. Zamatos gyümölcsök és újonnan sült pékáruk illata száll a levegőben. Továbbhaladva kellemetlen szagú tengeri pikkelyesek rontják az összképet. A vásár végében rendezett ruhahalmok várják az érdeklődőket. A téren átmenve a szegényebb réteg romos kis

utcáira kerülünk. Az egyik ház sarkánál eleven gyereksereg rugdos egy enyhén szakadt bőrlabdát. Fiatal asszonyok és lányaik teregetik ki még vizes rongyaikat.

A családfők már hajnal óta munkahelyeiken robotolnak. A család legidősebb tagjai kint ülnek a focizók hangzavarát szidva. A városból kiérve kereskedők lovaskocsijai hagyják el Birminghamet. Az árnyékba húzódva fekete hajú, magas nő kémleli az elhaladókat.

*

Egy késő őszi napon Amanda Hope békésen ült a park egy padján mikor...

Rob: Szervusz virágszálam!

Amanda: Rob!? Mit keresel itt? Gyere arrébb!

Rob: Nincs mitől félned, nem lát senki

Amanda: Ebben én nem lennék olyan biztos...

Rob: Új információkat hallottam bent az őrsön, a férjed nem kezeli túl diszkréten az ügyeit.

Amanda: A lényegét!

Rob: Akció lesz ma este 11-kor a piac melletti sikátorban, rajtaütnek pár alvilági alakon.

*

Rob szemszögéből

*Ő, e nő, ő az ok, miért vöröslik
képem!
Mikor másodjára láttam, tudtam, ő
kell nekem!
Most is, hogy velem volt, csak úgy
forrt a vérem.
Nem volt éppen kedves, de hát ez
van, így szeretem!*

*Kattant tyúk, az biztos! Nem bízná rá
a lelkem,
De kit érdekel? Ránézek, és rögtön
elfelejtem!
A dereka karcsú, csípője meg széles,
A mérleg erre billen, nem a józan
észhez!*

*Szeme, akár izzó parázs!
Haja fekete, mint a szén!
A kebléhez nincs is talán
Fogható a földtekén!*

*Most elindult, inkább rábízom az éjre,
Nem is sejti, mit az őrsön megtudtam!
Vajon mit szól hozzá, mikor majd a férje,
Ki éppen razziázik, a semmiből felbukkan!*

*Ha teljesen bekattan, a fickót lepuffantja?
Itt e két izmos kar majd megvigasztalja!
Vagy párja megtagadja, s árván érzi magát?
Itt az én ölemben kisírja bánatát!*

*

A nap többi részét a készülődésnek szentelte. Mire fél 11-et mutatott az óra, már nyugodtan indult meg az utca felé. A nő szeme elkerekedett, amikor odaérve meglátta a férjét.

Amanda: Chris.....

Chris: Állj meg ott, ahol vagy! – majd feleségére irányította pisztolyát, mire ő is fegyvert rántott. Ettől a heves mozdulattól lecsúszott az arcát fedő kendő és a hold fénye megvilágította könnyáztatta orcáját, emiatt a férj döbbsen...

*

Amanda

*Ott áll a gyilkos,
Ki elvette az életem,
Most végre megvan!
Nem ér több sérelem!
Mindenki kapja meg
Azt, ami neki jár.
Állj szembe most velem!
A végzet megtalál!*

Úristen, a férjem...?

*Ez egyszerűen nem lehet!
Meg kellett bosszuljam a gyermeket.
De ő most mit tehet?
Nem ismer, nem tudja, ki vagyok.
Van esély, talán elfuthatok.
Pisztolyt fogott! Vagy én, vagy ő.
Nem tudhatja, hogy én vagyok a nő,
A felesége.
Akkor inkább legyen vége!*

*

Fájdalmat okozott. Mintha kést döfött volna a szívembe. Hazudott. Átvert. Elárult. És én megbíztak benne. Ő volt az egyetlen, akiben bíztam. Az egyetlen élő, akit még szerettem. De többé nem. Vagy mégis? Nem, ez nem helyes. Ezek után nem érezhetek ilyet. Nem lehet, nem szabad. Ő sem szeret engem, ha képes volt ezt tenni. Talán sosem jelentettem neki semmit.

De... Mi van, ha mégis szeret? Mi van, ha a szerelem miatt nem tudta elviselni a kicsit? Elképzelni sem tudom, milyen érzés lehetett nap mint nap iránta való hűtlenségem megtestesülését látnia. Én ostoba, hogy tehettem ezt vele? Borzalmasan viselkedtem. Nem is csoda, hogy most is fáj neki. Ha tényleg így van... Ha fáj neki, akkor ez azt jelenti, hogy még szeret!

Nem. Ez akkor sem helyes. Inkább ne szeressen, ha ez az ára. Bárcsak inkább elhagyott volna. Bár engedte volna, hogy nyugodtan éljünk, nélküle. Bár ne fájna ennyire ez a szó. Nélküle. Fáj. De nem tudok megbocsátani neki. Nem tehetem, nem akarom. Nem érdemel bocsánatot. Bár ne kéne rá gondolnom. Bár eltűnne az életemből. Mindörökre. Nyomtalanul.

Nyomtalanul? Amit velem tett, annak örökre nyoma marad. Nem számít. Látni sem akarom! Dehogynem... Másra sem vágyom, csak hogy őt láthassam. És hogy ő is azt érezze, amit én. Hogy szeressen.

De ez már úgysem számít. Semmi értelme. Legjobb, ha eltűnik. Igen, tűnjön el! Végleg. De... Talán... Talán nekem kéne eltűnnöm.

*

Ahogy lefújta a kalapját a szél – gondolta Chris – egy pillanatra olyan volt, mint régen, amikor megismertem. Magas, sudár test, kedvesen riadt szemek – a férfi egyedül ült a szobában. A tenyerébe temette az arcát. – Nem, Chris! Hagyd ezt! Most itt van neked Amy. Mennyivel jobb, mennyivel tisztességesebb Amandánál. Mért is szerettem Amandát annyira? Ő mindig, ..., ő mindig, mintha csak hazudott volna nekem. Talán nem is szeretett soha. Csak egyszerűen arra voltam jó neki, hogy legyen akiről azt mondja, a férje. Amy nagyon kedves lány, és ragaszkodó. Érdeklődik felőlem, mosolyogva szól hozzám, és mennyei teákat főz. Chris felnézett. A lámpa fénye ridegen világította meg az íróasztalt. Az ablakhoz sétált és kinézett rajta. Amy a kertben üldögélt. Ezt látva összeszorult a szíve. Megrázta a fejét. Sajnálta, de nem tehetett semmit – Amandában van mégis valami. Valami megfogalmazhatatlan.

*

A férjem volt, ismételtettem magamban a városban sétálva. Egyszerűen nem tudtam felfogni, hogy ilyet tett. 18 éves korunk óta mindig megbízhattunk egymásban és azon kívül, hogy szerelmesek voltunk, a legjobb barátok is. Stabil volt a kapcsolatunk, a házasságunk és azt hittem, ez a nyugalom az egész életünket végigkíséri. Mikor megölték a kisfiamat, ő segített átvészelni az utána következő hónapokat. Támaszt nyújtott, amit más nem is lett volna képes. Igazából ő volt az egyetlen biztos pont számomra. A baba elvesztése előtti életemre vágyom. Viszont Rob olyan barátságos velem. Felkeltette az érdeklődésemet. Vajon bele tudnék szeretni? És bizalmamba fogadni? Csak azt szeretném, ha lenne családom és újra hétköznapi életet élhetnék. A férjem számomra halott. Holott a régi közös életünk után sóvárgok. Ugyan nem fűznek gyengéd érzelmek Robhoz, de még bármi kialakulhat közöttünk.

Chris gondolatai

*Megvagy! Most már tényleg
elkaptalak végleg.
Nem lesz több gyilkosság,
ha rács mögött lesz a nyavalyás!*

*Ó. A szél. A kalapja...
Most már világos minden.
Amanda az, akinek
büntényeinek vége nincsen.*

*Csak az a kérdés, hogy miért
oltotta ki ennyi ártatlan életét.
De midegy, már nincs mit tenni.
Vagy mégis? Segítek neki.*

*Segítem őt, ha törik, ha szakad,
kikerüljük, bármi veszély akad.
Viszont először
eltűntetjük a bizonyítékokat.*

*– Mondta Chris, azzal lelőtte
a rendőrt, aki az utcán ott állt előtte.*

*

A kora délelőtti napfény átszivárgott a kicsi ablakon, bevilágítva a szobát. A teljesen üres helyiség sarkában sebesült férfi kuporgott hátrakötött kézzel és lábbal. Előtte állt egy fekete hajú nő véres törrel a kezében.

– Mondd el, amit tudsz! – követelte, miközben rezzenéstelen arccal bámulta a szenvedő embert.
– Nem tudhatod meg, nem fogod megtudni – ellenkezett újra az áldozat. Már órák óta kínozták.

Amanda erre beleszúrta a férfi térdkalácsába fegyverét. Ordítás szakította félbe a terem csendjét.

– Rendben! Beszélek, beszélek! – vette akadozva a levegőt – Az illető, akit keresel, közelebb van hozzád, mint hinnéd.

– Elég a köntörfalazásból, Richard, vagy a másik térded bánja!

– Kérdezd a drágalátos férjed! – mosolyodott el, látva a nő arcán átsuhanó döbbenetet. Majd elkezdett nevetni, tudva, meghal. – Azt hissed, segít neked! Azt hissed, melletted áll! Ő volt az, aki félrevezetett! Ő volt az, aki.... – szavai hörgésbe fulladtak.

Amanda megfordult, felvette szokásos kedves mosolyát, megtörölte a kezét, miközben a fogoly vett egy utolsó lélegzetet.

*

Chris átlépte otthona küszöbét és szemben találta magát a kanapén ülő feleségével, aki kezében forgatta a gyilkos eszközt, amin még látszott az áldozat vére.

– Mit tettél már megint? – elborzadva meredt a nőre.

– Ismerős a Richard King név?

A férj arcán egy pillanatra ijedség futott át.

– Csak egy régi barát, vagy már csak volt – a mondat vége szinte nem is hallatszott.

– Jól sejtet, képzeld, érdekes dolgokat hallottam tőle. – Minden szót ördögien mosolyogva ejtett ki a száján. – Tudtad, hogy nem csak te élsz egy gyilkossal?

– Nem tudom, mire célozol. – Chris túlságosan ártalmatlannak tűnt.

– Nem tudod!? Nem tudod?! – fakadt ki Amanda – Megöltél egy gyereket, a MI gyerekünket!

– A MIÉNKET!? Mi volt köztetek Robbal? Az a baba, amit te a fiamnak neveztél, nem érdemelte meg az életet! Csak egy fattyú volt!

*

Befejezés 1

Amanda a tetőn állt.

Sötét haján a vér nem látszott ugyan, de összetapadt tőle, akár a farkas bundája a sikeres vadászat után. A harc férjével hosszú volt, kimerítő, és fájdalmas. Különösen fájdalmas. Két lövedék élte, az egyik a lábát, a másik a vállát. De a gyilkos torkát elvágta. Győzött.

Győzött?

A nap sebet vágott az ég töretlen sötétjén, és a hajnal aranszín vérral öntötte el Birmingham utcáit. Amanda visszaemlékezett a régi időkre. Az időkre, amikor ez a hajnal még szép volt, mikor még nem csak egy újabb vérengzés kezdetét jelezte.

Az időkre, mikor még mind emberek voltak.

Bicegve lépett oda Chris holttestéhez, és leült mellé. Riadtan fogta fel, hogy ennyi idő után, azok után, amiket tett, még mindig szereti ezt a férfit.

Az ölébe fektette Christ, és lehunyta szemét. Kezét újra meg újra végigfuttatta a sötét, érdes, rövid kefehajon. A gyermek hajának is pontosan ilyen árnyalata volt valamikor.

Amanda sóhajtott. Lentről, az öt emeletes épület alatti utcáról kintornazene hallatszott. A sípok egyszerű, régies dallamot fűjtak.

A nő észrevette a férfi kezében a pisztolyt. A halott, tejfehér kézen, amin még mindig ott volt a színarany gyűrű. Elvette tőle a fegyvert, és kibiztosította.

Egy ház tetején ült. Férje az ölébe hajtotta fejét. Kintorna zenét hallgatott, és figyelte a hajnalt. Boldog volt.

Meghúzta a ravaszt...

Befejezés 2

Újra az üveges tekintetű férfire pillantott. Kisebb vértócsa gyűlt össze körülötte, amely átítatta az ingét. Többször is át kellett volna gondolnia, mielőtt cselekszik. Elérte a célját. A fia gyilkosa élettelenül feküdt előtte, mégsem töltötte el a várt elégedettség. Se gyereke, se férje, se célja az élete hátralevő részére. Minek éljen tovább – gondolta, és leült a holttest mellé. Ahogy elnézte, rádöbbsent, hogy minden gyilkosság hozzá vezethető vissza. Ha nem csalta volna meg a férjét, boldog családban élhetnének a saját gyerekükkel. Minden vér az Ő kezéhez tapad. Megfogta a gyilkos fegyvert, és fejéhez szorította. Ő már nem Amanda Hope. Nincs benne több hit. Felnyitotta Pandora szelencéjét, és az összes remény elszállt. Újra együtt leszünk – mondta, és meghúzta a ravaszt.

Fülszöveg 1

Immár három éve, hogy gyermekét rejtélyes módon megölték. Amanda nem hagyja ezt annyiban. Életcéljává válik a gyilkos kilétének felfedése. Az évek során azonban beleőrül a kutakodásba, és már mindenkinben a bűnözőt látja. A történet végén egyik áldozata elárul valamit, amittől élete folyása váratlan fordulatot vesz...

Fülszöveg 2

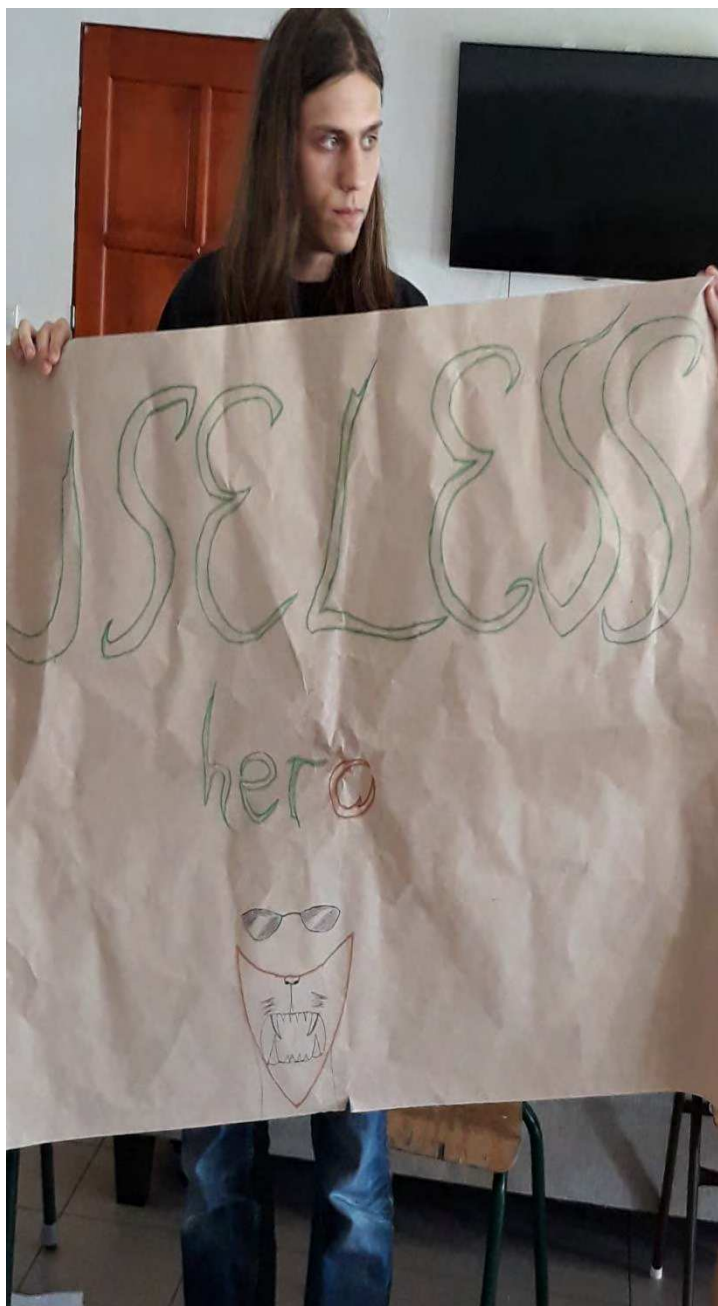
A 19. századi Birmingham nyugalma gyilkosság-sorozatok törnek meg. A rendőrség nagy erővel nyomoz a tettes után, de nehezebb elkapni, mint bárki gondolná. A merényletek brutálisak, minden áldozaton látszik, hogy hosszú ideig kínozták őket. Senki sem sejtí, hogy Amanda Hope, egy egyszerű háziasszony áll a bűncselekmények mögött. De vajon miképpen lesz egy kedves, családcentrikus nőtől pszichopata sorozatgyilkos? Mi lehet az indíték? Csak élvezi a vérontást vagy valami komoly ok áll a háttérben? Keres valakit vagy véletlenszerűen választja ki áldozatait?

A Lek-város palacsintázó

Zoli bácsi már nyolc óta a pénztárnál állt, mikor a szokásos szekrénycsattanás ütötte meg a fülét. Megkönnyebbült sóhajjal nyújtotta át a három darab csokis palacsintát. Végre, műszakváltás!

A lomtalanításon talált műanyag székeken ült egy-két vendég. A székek még színükben is eltértek egymástól. A '80-as években felhúzott panelház aljában kialakított palacsintázóban nem sokan fordultak meg, inkább csak a szomszédos kollégiumból látogatta néhány korgó gyomrú diák. Az egyik ilyen törzsvendég formatervezett, palacsinta alakú lámpákat ajándékozott a vendéglőnek, ezek pedig olyan hatást keltettek, mintha körbe-körbe a készülő fogások repkednének. A szürke falat csak részben takaró piros-fehér tapéta nem a jó ízlésről árulkodott, a nagy ablakon beáradó délutáni napfény azonban barátságossá tette a helyet. Az üvegen húzódó repedés kísértetiesen hasonlított az éppen belépő fiú szemére.

Yamato köszönés nélkül hátrament a sötét folyosóra, egyenesen a saját szekrényéhez. Kinyitotta és halvány mosoly jelent meg az arcán, mikor megpillantotta az oda berendezett házi szentélyét. A sulibox hatású tákolmány barátságos színű hőlégballonokat, darukat és tigriseket rejtett. Kivette az egyenruháját és rákacsintott az egyik tigrisre, mire az visszakacsintott.

Arról, hogy mi a szerelem, Yamato naplója

Úgy képzem, aki egyszer szavak mögé sorakoztatta az érzelmeket, ennél a cikknél már nagyon fáradt lehetett, és jól betuszkolt mögé mindent. Így lett olyan ez a szerelmesdi, mint egy lomtalanítás: ritka, változatos darabok, egy külön világ alkotói a betondzsungelben. Olyan, mintha egy rutinos ásványgyűjtőt a Marsra küldenének, elvárva, hogy felismerje, nevén nevezze a soha nem látott kincseket. Olyan, mint a kisdogában a definíció, amire önmaga a helyes válasz.

Too Much az angyal szemszögéből

*Too Much igen jó ember,
bár sokan ezt nem tudják – hisz nem látják.
De ha mégis elkapják,
a rosszak megverik,
és csúfosan csúfolják:
– Yamato! Tigris szőrén lovagolni,
Mikor egy Yamahán is el lehetne zúzni?!
Kétségtelen,
hogy nem kedvelik a különlegeseket,
pedig Too Much okos fiú,
aki kedvelné az embereket.
Bánat ellen süthetnék neki nutellás
palacsintát,
de a mennyben nincs sok sütő,
indulok haza hát ezzel az okkal,
és remélem, beéri üres sóhajokkal.*

Yamato álma

Yamato: Hol vagyok? [hunyorog]

Yamato2: Hol lennél? Nyilván álmodsz! Láttál már a mezőn tigriseket legelészni?

Yamato: Kösz a választ. Sokat segítettél... Az ott egy légballon?

Lány: Yamato! [integet]

Yamato2: Ne menj oda hozzá!

Yamato: Miért ne? Végre valaki szóba állna velem.

Yamato2: Miért akarna? Téged senki nem kedvel.

Yamato: Honnan tudod? Én vagyok a gondolatolvasó, nem te.

Yamato2: Épp ezért tudhatnád, hogy őt sem érdekled!

Lány: Ne hallgass rá! Valami fontosat akarok mondani. Gyere velem!

Yamato2: Hazudik! Törbe akar csalni.
Yamato: Hagyj már békén!
Lány: Vigyázz! Dől a daru!
Vásárló: ... és lesz egy túrós palacsinta is.
Yamato: Bocsánat, megismételné?

*

*Ördög és angyal hozzám beszél,
Jó és rossz között kényszerít választás
elő,
De bármilyen hős vagyok, nem tudok
dönteni,
Mert nem tudom az angyalról, hogy
melyik.
Döntésemtől egyre jobban félek,
Tudom, egy sakktábla közepére estem,
Ha az angyalt választom, nyertem,
Ha az ördögöt, elvesztem.*

*

Tetőpont és finálé

Újra megtörtént. Épp Jázminhoz fordult volna, pontosabban oda is fordult, csak mindenki más dermedt meg körülötte. A helyzet nem zavarta volna, mivel már hozzászokott, de ez valahogy furcsa volt. Nem ő irányított. Láta a mozdulatlan izzadságcseppeket a leckét lázasan másolók homlokán, a levegőben megálltak a papírgalacsinok, ugyanúgy, mint a tízórairól pergő lisztszemcsék. A furcsaság érzete mellett örömmel töltötte el, hogy megállt az idő, hiszen így gyorsan lefuthatott az iskolai büfébe.

A lépcsőfordulóban a fülébe érték az újrainduló élet zajai. A felismerés váratlanul hasított belé, mégis olyan mélyen érintette, hogy hirtelen meg kellett állnia. Világossá vált számára, hogy körülötte egy rég halott, vagy talán sosem élő, hamis világ foglyai élnek. Eddig mindig elaltatta magában a gyanú hangját, ami figyelmét időnként az életében lévő természetellenes pillanatokra irányította. Észrevette ugyan, hogy egyre gyakrabban esik ki a kezéből az irányítás, de az, hogy sem az idő megállítása, sem újraindítása nem az ő műve, még nem fordult elő.

Visszafordult, mert ezt az érzést nem tudta magában tartani. Jázmin volt az egyetlen, akit megbízhatónak, sőt, egyáltalán valóságosnak talált. Csak ő kereste a társaságát, kedves volt vele és nem gépként kezelte. Vajon a lány már tudja, hogy mindketten egy számítógépes játék élő szereplői?

Az osztályba érve azonnal hozzálépett:

– Mondanom kell valamit.

Jázmin izgatottan üdvözölte.

– Csak nem rájöttél te is?

– Eddig azt hittem, nekem valami szuperképességem lehet, ezért tudok a megállított időben sétálgatni, gondolatokat kitalálni, és láthatatlanná válni. De valójában semmi keresnivalóm itt. Valaki játszik velünk, akinek a többiek engedelmeskednek, csak mi egyszerűen kilógunk a rendszerből.

– Ha ez tényleg így van, mi értelmé maradnunk?

– Hát, például ezért – suttogetta Yamato, és finoman átkarolva megcsókolta a lányt. – De van egy másik ötletem is.

Egy órával később két fiatal sétált kézenfogva a Lek-város palacsintázó felé. Felszabadultak voltak, de látszott rajtuk, hogy valami nagy dologra készülnek. Lelkesen rakosgatták életük kirakósdarabjait, vélt vagy valós világukról, mígnem összeállt a kép, ami sok mindenre választ adott. Arra azonban nem, hogyan tovább, de ők ezt is tudták.

– Azt hiszem, ő lehet a kulcs – mutatott a tigrisre Yamato. Ezúttal nem kacsintottak. Ámulva néztek a tigris mély sárga szemébe, míg bele nem olvadtak egy felüdítő, másik világba. Aprók lettek, otthonukká pedig a hőlégballonos doboz vált.

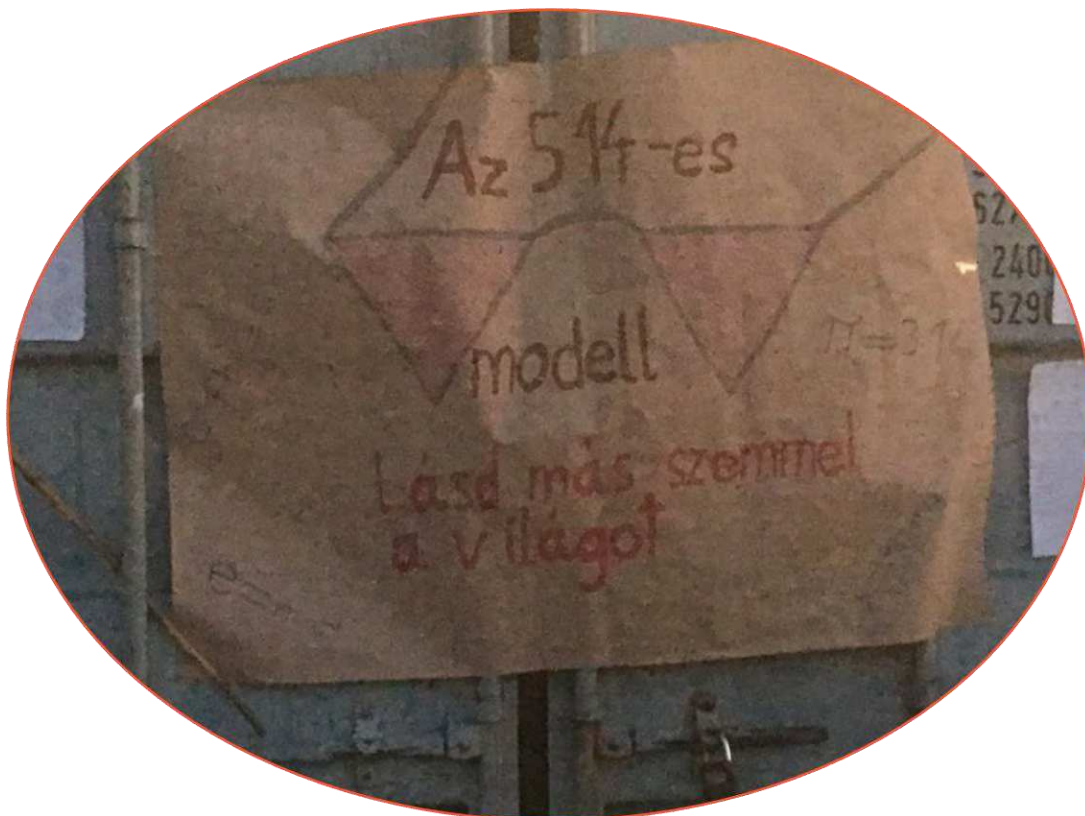
A kis alak a tigris hátán felpattant a serpenyő mellé minden izmát megfeszítve, és felmarkolt két körömméretű palacsinta-darabot. A reggelivel büszkén tért vissza a napfelkelte fényében fürdő dobozba, s miközben megosztottak a zsákmányon, feltekintettek a hőlégballonokra és egy japán népdalt énekeltek.

Fülszöveg

Az még hagyján, hogy kitűnsz a többiek közül, senki nem kedvel téged, senki nem törődik veled. Még az is elmegy, hogy iskola után minden nap egy palacsintázóban kell robotolnod. De mi köze ehhez a tigrisnek, aki olykor sejtelmesen kacsint, a hőlégballonoknak, amikkel legszívesebben elrepülnél ebből a kicsit furcsán monoton világból, ahol csak unalmas japán fiúként néznek rád. És ha még a szerelem is beüt, az már tényleg túl sok.

Az 514-es modellt hajón Angliába szállították egy brightoni kisboltba. A bolt az óceán partján helyezkedett el. A szemüveg a kirakatból pont kilátott az ablakon. Csodálkozva figyelte az óceán végtelen hullámain. A másik ablakból a SevenSisterssziklái ejtették ámulatba. Majd az új otthonát nézte meg alaposabban. Több hozzá hasonló szemüveg sorakozott a polcokon, mivel ez egy modern szemüveg bolt volt. Csupasz fehér falak és nagy ablakok vették körül. Hidegfényű lámpák világították be az üzletet. A szemüveg újra kitekintett az ablakon és irigykedve figyelte, ahogy a gyerekek az óceánparton játszottak.

Bárcsak én is köztük lehetnék – gondolta. Egy vásárló lépett ahhoz a polchoz, ahol pihent.

*

Az élet nehéz. Főleg, ha nem veszik tudomásul a létezésed. Ha senki nem figyel rád, ha senki nem hisz neked. Ha csak egy jelentéktelen „tárgy” vagy. Várjunk. Én nem vagyok jelentéktelen. Nélkülem néhány ember még az orráig sem látna. De ha tényleg szükséges vagyok akkor... á, hagyjuk. Lényegtelen. Bárcsak lenne valaki, aki meghallgat! Na ne, hogy kérhetek ilyet, ha néha még én sem figyelek magamra?! Feladom. Ennyi. Kész. Ha jön valaki, akinek megtetszem, és

hazavisz, átlagos, normális szemüveggé fogok viselkedni. Elég unalmas lesz, de mindegy. Talán jobb is így. Én se szeretek senkit és engem se szeressen senki. Úristen, az előbb még meg akartam váltani a világot, most meg! A, hagyjuk. Reménytelen eset vagyok.

– Jó napot!

– Szervusz. Segíthetek?

Na, tessék. Egy újabb gyerek. Biztos kikerül. Milyen aranyos ruháskája van! Azokkal a zamatosnak ígérkező cseresznyékkal, és az a mosoly! Gyere ide! Kérlek! Ne, ne menj el! Az meg mi ott az asztalon? Egy ... szemüvegtörlő? De milyen szemüvegtörlő? Olyan puha lehet! Talán len? Vagy pamut? Esetleg... 100% poliészter? Mit nem adnék azért, hogy megtöröljenek vele! Hogy puhán végigsimítson most már igencsak piszkos lencséimen. Hogy hozzámérjen, hogy elmondhassam neki, mit érzek. Lehet, nem válaszol, de legalább nem is von kérdőre. Végighallgat, miközben bárszonyosan ölel. Hova jutottam? Mik ezek a szavak? Egy szemüveg nem érezhet ilyet. Egy szemüveg egyáltalán semmit nem érezhet! Ajj, miért kaptam ezt a sorsot? Most meg magamban beszélek. Reménytelen eset vagyok. Még mindig. Utálok ezt az érzést! Nem csak ezt. Utálok minden érzést! De ez a legrosszabb. Miért nem lehetek ott vele? Úgy vágyom arra, hogy valaki kedvesen hozzámérjen. Hagyjuk. Ezt is. Az én esetem, egy beszélő, érző szemüveg esete már eleve nem túl szerencsés. Nem várhatom el, hogy még szeressenek is. Szerethetetlenül reménytelen vagyok.

*

Semmi

Mi az enyém? Mi az én vágyam? Ne nézzenek csak úgy keresztül rajtam. Figyelnek a magas lóról. Mi vagy, te korcs? Ez nem is él. Eltörött, pótolható. Nem tud beszélni. Fáj. Élni akarok. Szeretni akarok. Fényt és elfogadást akarok. Egy akarok lenni közületek. De csak egy mocsok vagyok. Porból, homokból, földből vagyok. És irigy vagyok. Hogy mi az enyém? Semmi...

*

Rendőrségi kihallgatás

RENDŐR: Tehát maga a szemüveg?

FÉRFI: Igen.

R: És maga irányítja ezt az embert?

F: Igen.

R: És ez fáj neki?

F: Általában csak felvesz, és amikor levesz, elfelejt mindent, amit együtt csináltunk.

R: És hány emberen volt eddig?

F: Hát, volt Lennon, a számai nagy részét velem írta. Az a Bill nevű pasas, rávettem, hogy lépjen le az iskolából és megtollasodott. Meg volt az a fehér leples fickó Indiából...

R: Ghandi?

F: Az, az.

R: Tényleg azt akarja mondani, hogy minden nagy, szemüveges embert maga irányított?

F: Nem annyira ők voltak szemüvegesek, inkább én voltam emberes.

R: Uram, magának segítségre van szüksége. Hívom az ügyeletes pszichológust. Mr. Freud, be tudna jönni, kérem...?

A szemüveg monológja

*Pszichológus? Nekem? Minek?
 Az emberek nem értenek?
 Vagy... Nem hiszik el, amit mondok!
 Itt kezdődnek a gondok.
 Ha még nem hiszik, később fogják!
 Kik szerénységemet hordják
 Megváltoznak kicsit... nagyon.
 Ragad rájuk a humorom,
 Meg hasonlók. Átnéznék rajtam
 Félénken vagy olykor bátran,
 Úgy, ahogyan én akarom!
 Az én lencsémben a hatalom.
 Na, hol van az a pszichológus?
 Majd felvesz, s mászik, mint egy mókus.
 Azt csinálja, amit kérek,
 S ha kijönnek a tévések,
 Csodálkoznak, kinevetik,
 Híreket messze viszik.
 Ez a terv. Igen. Próbáljon ki,
 Vegyen fel, akárki!
 Unom már az optikákat
 Hadd segítsék a világnak!*

A rendőr monológja

*Ez az ember nem normális.
Bolond, ebben biztos vagyok.
Szégyen, hogy ilyen korán is
Ostoba ügyeket kapok.*

*Nem rendőrrre van szüksége,
Én nem tudom mit rejt az agy.
Inkább pszichológus kéne ...
Tudom is ki: Dr. Freud!*

*Majd ő bőrszékébe teszi,
Meggyógyítja. Megígérte.
S ha ennek hasznát mégsem veszi,
Nos, végzete utolérte.*

Dr Freud monológja

*Érdekes.
Fölöttébb érdekes.
Egy tárgy, mi gondolkozik,
Mily abszurd ez a kép.
Lényeges,
Igencsak lényeges
A kérdés, érezhet-e
Egy élettelen gép.
Azt mondja a lélektani elméletek atyja,
Hogy minden gondolatnak tudat alatt az alapja.
A gyermekkor tudatunkba örök jelet vés
És az elfojtott érzelmekből lesz a cselekvés.*

*De egy gépnél,
Igen, egy gépnél,
A helyzet bonyolultabb,
A tudós rosszul jár.
S a végén
A monológ végén
Összedől az alapul
Szolgáló kártyavár.
Mert ha az is érez, miben nincs se hús, se vér,
Az én becses teóriám fikarcnyit se ér.
És ha tudatos az is, mi gyerekkort nem rejt,
Úgy nekem nincs igazam, és Jung már megint nyert.*

*

Rendő: Tehát maga a szemüveg?

Szemüveg (a manipulált emberen): Igen.

Rendő: És maga irányítja az embert?

Szemüveg: Ühüm.

Rendő: És ez fáj neki?

Szemüveg: Általában csak felvesz, és amikor levesz, elfelejt mindent, amit együtt csináltunk.

Rendő: És hány emberen volt eddig?

Szemüveg: Hát volt Lennon; a számai nagy részét velem írta. Az a Bill nevű pasas. Rávettem, hogy lelépjen az iskolából. És megtollasodott. Meg volt a fehér leples fickó Indiában?

Rendő: Ghandi?

Szemüveg: Az, az!

Rendő: Tényleg azt akarja mondani, hogy minden nagy szemüveges embert maga irányított?

Szemüveg: Nem annyira ők voltak szemüvegesek, inkább én voltam emberes.

Rendő: Magának segítségre van szüksége! Hívom az ügyeletes pszichológust. Mr. Freud, be tudna jönni?

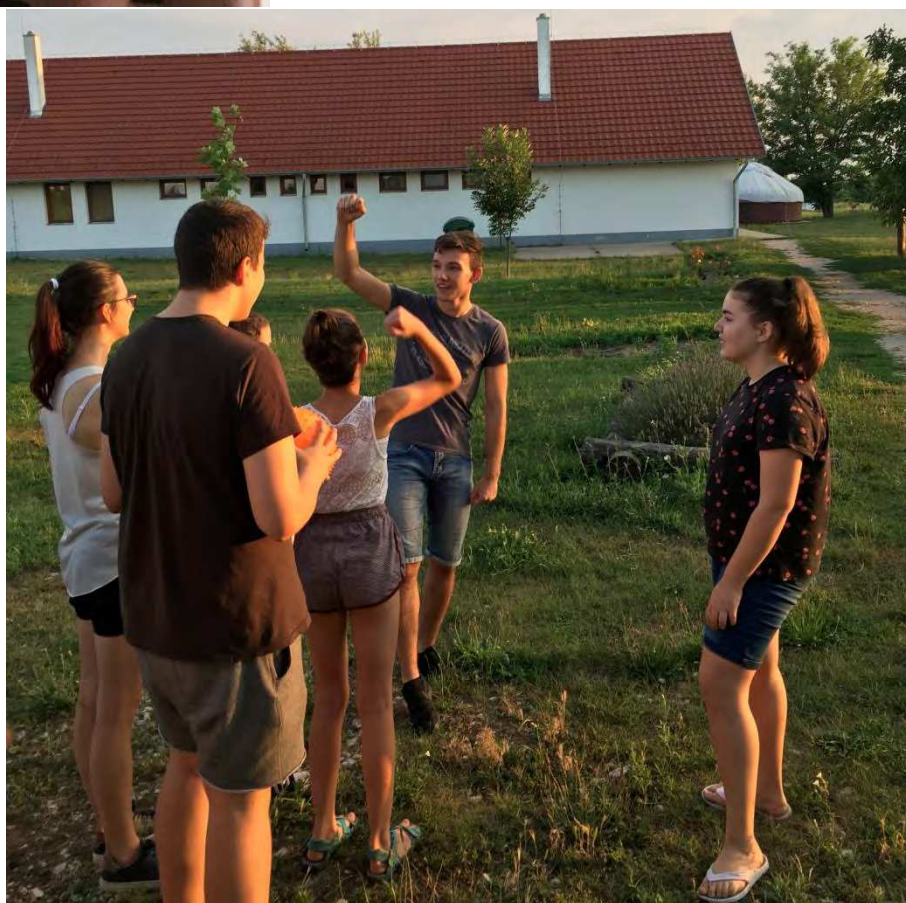

Fülszöveg

A Seychelle-szigeteken piacra kerül egy különleges, rózsaszín lencsés szemüveg. Gyártás szerint az 514-es modell, amely manipulálni tudja viselőjét. Létezése óta híres személyek karrierjét ápolja vagy akár rombolja.

Vajon hogyan élhet egy mesterséges intelligencia, mit gondola a világról és lehetnek-e érzései?

Zack

- 16 éves gimnazista fiú 2119-ben
- Alacsony, normál alkat
- Szőke, rövid haj
- Zárkózott, nincsenek barátai, nem bízik az emberekben
- Szeme az érzelmeire váltja a színét és ezért sokan kihasználják
- Hirtelen haragú
- Fotografikus memóriája van
- Szülei 3 éves korában elhagyták
- Nagymamájával él
- Szegények
- Egy kis városban lakik, aminek a neve: Cardris
- Október 10-én van a születésnapja
- Hegedül
- Célja: megtanulja kezelni az erejét, legyenek barátai

Cardris

Az ég szürke és sötét volt Cardris felett. A nap fénye alig szűrődött át a léghöz kavargó hatalmas füsttégen. A szürkés színű eső most is csöpögött, még nagyobb sártengerré változtatva a földet. A régi családi házak már alig látszódtak ki az ingoványos felszín alól. A kisváros szó valamikor a földszintes, kertes házakat jelentette, mára már itt is lehetetlenné vált az élet panelházak nélkül. Szürke toronyként emelkedtek a magasba, sötét árnyékot vetve az utcákra. A hajdani burjánzó növényzet eltűnt, csak ágacsok megfeketedett maradványai álltak ki a sárból. Méterekkel az ingovány fölött a lakosság által eszkábált hídrendszer futott erkélyről erkélyre. Okosnak kellett lenni, hogy az ember tudja, melyik hídra érdemes rálépni. Hogyha valamelyik beszakad az ember alatt, szerencsés esetben egy házon landol és nyakát szegi, a balszerencsések a sárban landolnak és hosszú percek alatt fulladnak meg.

Hatalmas villám rázta meg az eget, láthatóvá téve a távolban lévő atomerőmű toronyszerű kéményeit és a város fölött cirkáló óriási Zeppelint. Itt laktak az atomerőmű tulajdonosai és vezetői, hogy ne kelljen érintkezniük a városban lakó alsóbb társadalmi rétegekkel. A Zeppelin elhaladt a város legmagasabb épülete felett, mely iskolaként működött. Ez csak annyit jelentett, hogy a kevés, diplomával rendelkező ember itt élt és itt adta át a még kevesebb gyerekeknek a tudását. Az egyik tizenhat éves diák, Zack az épület legtetjén állt és szomorúan tekintett le szülővárosára.

*

Jelenetek

GONOSZ: Szia, kislányom! Hogy telt a büntetés a szegények között?

LÁNY: Hogyan telt?! Ezek koszosak, bűdösek, és ráadásul hülyék is! Olyan mocskokban élnek, mint az állatok. Még mutánsok is vannak köztük!

G: Mutánsok? Miről beszélsz, lányom?

L: Az egyik srác az osztályban a flúgos nagyjával él...

G: Áh, ez senkit nem érdekel!

L: De nagyon para a szeme! Valami szörnyszülött.

G: Mesélj még róla!

L: A szeme színe folyton változik. Nagyon különleges színei vannak: türkizkék, lila, sárga...

G: Ebből még hasznót is lehetne húzni. Van egy nagymamája? Érdekes... mit is mondtál, hol lakik?

ZACK: Hol a francban van a kulcsom?! Ja, hát persze. Nagyi, engedj be, Zack vagyok!

NAGYMAMA: Jövök már, jövök, kincsem. De hát nincs kulcsod?

Z: Mindegy, nem fontos.

N: De, De...

Z: Nem, dehogy...

N: Mondd már, csillagom, mi a helyzet? Látom a szemedet, hogy hazudsz.

Z: Elvették a többiek, oké? Már megint.

N: Jaj, drágám, nekem bármit elmondhatsz, tudod jól. Én mindig itt vagyok neked. Érzem, kisfiam, te még sokra viszed! Nagy dolgokra vagy hivatott. Most menj fel a szobádba, pihenj egy kicsit. Készíték neked egy zamatos kakaót. Vagy inkább kefirt szeretnél?

Z: Maradjunk a kakaónál, köszi nagyi!

kopognak

NAGYMAMA: Jó napot! Miben segíthetek?

GONOSZ: Jó napot, Sarrukín vagyok. Zack mamájához van szerencsém?

N: Igen, tessék.

G: Remek, Önt keresem!

elrángatja, nagymama sikít

ZACK: Nagyi, hol vagy? Kiabálást hallottam. Miért van nyitva az ajtó...? Jaj, a köténye! Sosem veszi le magáról... Ne! NAGYI!

Zack a Zeppelin fedélzetére lépett. Ahogy az örök lépteit meghallotta, rögtön földre vetette magát fedezék után kutatva. Egy szűk oldalfolyosón húzta meg magát, és megvárta, hogy hangos beszédbe bonyolódva elhaladjanak mellette. A két tagbaszakadt fickó harsány társalgásából elkapott egy részletet, de igazából ennyire volt szüksége. Az 514-es szoba. Miután tiszta lett a terep, kiosont és csendben indult tovább a folyosón. Szeme pásztázta a környezetét, igyekezett minden apró részletet emlékezetébe vésni, hogy visszafele menekülve majd egyszerűbb dolga legyen.

Egy kereszteződéshez érve balra fordult és hirtelen meglátott egy térképet a falra függesztve. Mint oly sokszor, most is hálát adott fotografikus memóriájáért, rögtön megjegyezte az úthálózatokat. Így már tudta, hová kell mennie. Folyosók sokaságán áthaladva végre megtalálta a megfelelő ajtót. Szíve hevesen dobogott, egy pillanatra meg kellett állnia, hogy megnyugodjon és átgondolja a következő lépést. Az egész helyzet annyira abszurd volt. Eljutott idáig bármiféle fegyver és terv nélkül. Régóta várt erre a pillanatra, most mégsem tudta, hogyan tovább. Mi várja az ajtón túl? Lehet-e bármilyen esély, hogy a nagymamáját élve találja? De végül felülkerekedetta józan éssen. Fejében az ő szavai visszhangoztak: „Sokra viszed még az életben”. Berontott az ajtón. A látványtól, ami bent fogadta, ereiben meghűlt a vér. A nagymama egy székhöz kötözve ült a terem közepén, száját beragasztották, kezeit szorosan hátrafoglák. A fényűző helyiség sarkából előlépett egy szőke hajú nő.

– Végre ideértél. – szólalt meg. Hangja meglepően nyugodtan és kedvesen csengett.

- Mit akarsz tőlünk? – kiáltott Zack. Érezte, hogy a harag előnti, alig bírt uralkodni magán.
– Gyere, kedvesem, ehhez le kellene ülnöd.

Zack, bár szíve szerint ordítani akart és rátámadt volna az idegen nőre, tudta, hideg fejjel kell gondolkodnia, mert a nagymamája élete múlhat egyetlen szaván is. Lassan odament a nőhöz, és leült a székre, amelyet felkínált neki. Az válaszul eszelős vigyorra húzta a száját, és elégedetten megszólalt:

- Zack, én vagyok az anyád!

Szerelmi szál

Ez nem történhet meg. Semmi esetre sem szerethettem bele. De mégis a haja, a szeme, a..... ne is gondolj rá, Zack, ő a testvéred, nem több... nem lehet több. Pedig amikor először megláttam az osztályban, éreztem, hogy ő más. Rose szemében kedvességet láttam, amikor rám nézett, akkor is bizalmat fedeztem fel a tekintetében a rosszakarás helyett. Mintha már ezer éve ismertem volna, olyan volt, mint egyfajta kötelék. Tudom, hogy nem szabadna így éreznem, mégsem bírom elfelejteni őt. Úgy fáj ez, miért vagyok ilyen szerencsétlen, hogy annyi lány közül pont a húgomba zúgtam bele.

*

A szerelem Zack szerint

A szerelemnek nincs színe. A legtöbb ember rózsaszínnek képzei, de ez téves, mert nem lehet sehogy sem jellemezni. Valójában a szerelem sok érzés egyszerre. Van, hogy düh, van, hogy boldogság, van, hogy fájdalom. Van, amikor nem tudod eldönteni, mit érzel. Ez a színtelenség. Ez jellemzi a legjobban, milyen is szerelmesnek lenni. Bár, valójában ez is hazugság. Mélyen, lent, ott van minden árnyalat. Persze, akkor az sem igaz, hogy a szerelem nem rózsaszín. Mert egy kicsit az is.

*

Cardris utcáin csend uralkodott. Csak a lerombolt erőmű szirénái hallatszottak a távolból, mint egy letűnt kor utolsó visszhangjai. A hatalmas füstölgő romok a város fölé tornyosultak. A Zeppelin leégett maradványai gigászi csontvázként állt ki a földből. A romokat két fehér sugárvédő-ruhás ember kutatta át.

- Te jó ég, mi történt itt? – mondta az egyik folytott, gépies hangon.
- Valami eszelős úgy érezte, jó ötlet leszállópályaként használni az épületet!
- Nem vices, John! Itt emberek haltak meg! Most a feketedobozt kell keresnünk.
- Megtaláltam! – kiáltotta a távolból harmadik társuk.

A légvédelmi felvételekből kiderült, hogy a D047-es Zeppelin egy mutáns illető által elkövetett terrortámadás következtében zuhant le.

– Tudomásunk szerint a hajó vezetőjének lánya együtt dolgozott és egy iskolába járt a támadás elkövetőjével, bizonyos Zack Stonehillel. Minden holttestet sikerült beazonosítani, kivéve az elkövetőt. Cardris várost evakuálták, Stonehill információs hiányában halottnak nyilvánították. Bárki, aki a környezetében hevesen változó szemszínű illetőt lát, azonnal köteles jelenteni.

*

Valahol a lerombolt erőműtől messze, volt egy kisváros. Még kisebb, mint Cardris. Cliftonnak hívják. Nem szennyezte a levegőt nukleáris füst. Nem repült az égen gazdagokkal teli Zeppelin. A város minden bevétele a helyi filharmóniából és a környező farmokból származott. Ebben a kisvárosban egy tanyán egy fiatal nő éppen reggelit készített. A kávé és a pirítós illata töltötte be a szobát.

- Emily! – szólt a nő – Gyere le, mert elkéssel!
- Rögtön!

Az emeletről hatéves-forma kislány rohant le, borzas vörösesbarna haja az édesanyjáéra hasonlított. Nem volt benne semmi különös, egy dolgot kivéve, pupilla és fehérje nélküli, szénfekete szeme volt. Mikor leért, értetlenül nézett édesanyjára.

- Apa hol van?
- Jövök már, jövök!

A fürdőszobából kilépett a kislány édesapja. Hosszú, varkocsba kötött, aranyszőke hajával és mellkasáig érő szakállával leginkább viking harcosra emlékeztetett. Öltönyt hordott, a hóna alatt hegedűtokot szorított. Másik kezében a keserédes látványt nyújtó pálcát szorongatta. A ház ura

ugyanis vak volt. Szemét két mélyvörös, fájdalmasnak látszó sebhely szelte át, melyeket kendővel fedett el. Állítólag baleset miatt történt, felesége mindig is kételkedett, de nem kérdezett rá. A férfi botjával odalépett feleségéhez, átkarolta és rutinszerűen megcsókolta.

– Hogy van ma reggel a filharmonikus úr?

– A lehető legjobban!

– Apa, gyere!

– Ki ez a kicsi ember? Nem ismerem fel a hangját! – színlelt szenvedéssel a hangjában és megjátszott rémülettel az arcán tapogatózott. A kislány nevetett.

Mikor kimentek a házból, megállt néhány pillanatra. Belélegezte a tiszta levegőt. Élvezte, ahogy rálép az élő, harmatos fűre.

Sosem vitte igazán sokra.

De megtalálta az otthonát.

Szemvillanás versek

Zach

*A hegedű kék,
Épp, mint az ég
Volt réges-rég.
A hegedű zöld,
Épp, mint a Föld
Volt apám előtt.
A hegedű piros,
Épp, mint a parázs
Lesz-e még más?*

*A hegedű színtelen,
Épp, mint a végtelen,
Életem.*

Anyuka

*Már egy hete csak a babára
gondolok mindig, meg-megállva
csillogó színekkel szemében
nézett reám, nézett engem.
Én már beszürkült ember voltam,
tiltakoztam, toporzékoltam.
Hagyja a színes nézést abba.
Engem ne keverjen bajba.
Nem hagynám ott, de már késő,
most látom, mégis él ő -
színes szeme villan-rebben,
úgy fáj, hogy nem ölel engem.*

A lány az osztályból

*Beléptem az osztályterembe.
Sok idegen arc nézett rám egyszerre.
Mind koszos és szegény gyerekek lehettek,
Kivéve egyet, őt, Zachet, ki fejét kezébe temette.
Belenéztem mélyen a szemébe,
Más volt, mint a többieké.
Kedvességet láttam benne,
Mikor fordult felém.
Szívesen barátkoznék vele,
De nekem biztos nem menne
Kedves és okos,
De én mindig elszúrom.*

A hős

Faja: kecske

Neme: bak

Csillagjegye: rák

A mi világunkban, a modern korban él.

Jellemzők:

Kinézet:

- fekete haj
- rózsaszín orr

- fehér bunda fekete foltokkal
- nagy gúlszemek
- egyik szarva letört

Egyéb tudnivalók:

- mágikus botjával robbanást tud előidézni
- béna, még csak most tapasztalja képességét
- utálja az embereket, bosszút akar állni rajtuk, amiért maguknál alsóbbrendűként kezelik
- képességét magától az ördögtől kapta

Eredeti illusztráció.

Készítette: Blanka

Javításokat végezte:

valami elvetemült ismeretlen piros színű tollal

Észak-Amerikában, a prérin valahol van egy farm. Első látásra teljesen átlagosnak tűnik. A közepén áll egy kis házikó, nagy kéménnyel, fehér keretű ablakokkal és takaros verandával, amin borostyánt futtatak fel. A cserepek már kicsit kopottak, de belül minden makulátlan.

Öttagú család él itt. Mr. és Mrs. Jones két fiút és egy lányt nevel. A földjeikből és az állataikból élnek. Van egy kertjük is az otthonuk mögött, ahol paradicsom és krumpli nő. Az állatok az udvarban tanyáznak. A tehén az itatónál oltja a szomját. A ló zabot csemegézik. Odébb a baromfiak kapirgálnak.

Kecske csak egy van a gazdaságban. Nabukudonozornak hívják Ő viszont cseppet sem átlagos.

*

Átlagos nap volt a Jones család farmján. A bárányok bégettek, a tehenek múztak, a lovak nyerítettek és Nabu békésen legelt a kert végében. Hirtelen teherautó fékezett a ház előtt. A gyerekek és a szülők izgatottan rohantak, hogy fogadják az új kecskegidát.

– Szia! Én vagyok az új kiskecske! Leszünk barátok?

– Mit akarsz? – mordult Nabu.

– Hááát... Legyünk barátok! Mindketten kecskék vagyunk!

– Én sokkal különlegesebb vagyok!

– Ha te nem játszol velem, akkor a gyerekek fognak!

Teltek-múltak a napok és Nabukudonozor egyre magányosabbá vált, mígnem egy éjszaka meglátogatta az ördög.

– Hé, te szerencsétlen!

– Te meg ki vagy?

– Szerinted? Az, ki az erőd adta, mit nem tudsz használni!

– Mire használnám?

– Törj ki az elnyomásból! A család lecserélt! A te időd lejárt! Eljött a bosszú ideje!

Nabu egész éjszaka azon tanakodott, hogy megéri-e felrobbantani az egész házat a gida miatt. Mikor elhatározta magát, felemelte a botját és.....

FOLYTATJUK...

*

Nabu fölemelte a botját, idegesen összeszorította a szemét és a földre koppintott.

Körbenézett. Nem változott semmi. Az árnyékból előlépett az ördög.

– Tudtam, hogy túl gyenge vagy!

Nabu, mit sem törődve a lenéző szavakkal, kicsit erőteljesebben ismételte meg a mozdulatot. Még mindig semmi. A birkák bégettek, a tehenek múztak, a lovak nyerítettek és a tyúkok kotkodácsoltak.

– Látom, még mindig nem tudod használni az erődet.

Ezen a ponton a kecskének már igazán betelt a pohár. Elszántan a magasba emelte a botját. Hajtotta a bosszúvágy. Úrrá lettek rajta az érzelmek. Meg akarta cáfolni az ördög állítását. Minden erejét összegyűjtve, egy düh vezérelte mozdulattal lesújtott. Hatalmas robaj támadt. A birkák már nem bégettek, a tehenek nem múztak, a lovak nem nyerítettek és a tyúkok sem kotkodácsoltak. Bekövetkezett a katasztrófa, amitől az ördög a legjobban félt: a bot eltört.

*

– Eltört – hitetlenkedett Nabukudonozor. – Hogy lehetséges ez?

Az ördög szeme megrebbent, de hamar úrrá lett meglepettségén.

– Látod? Nem voltál méltó a bot erejéhez. Itt elválnak útjaink.

Ezzel eltűnt. Az állat megtörve nézett botja darabjaira. Mit csináljon? Hova menjen? Nem maradt már senkije és semmije. Újra csak egyszerű kecske lett. Megfordult, és látta, ahogy a hirtelen keletkezett ragyogó fényárból egy csuklyás alak sziluettje bontakozik ki.

– Ő az! – szólt hátra a mögötte álló másik kámzsásnak. – Érte jöttünk.

Majd hirtelen mozdulattal előrántotta sokkolóját, aztán a kecskére szegezve meghúzta a ravaszt. Nabu fehér ágyon tért magához. Amennyire környezetéből ki tudta venni, egy laboratóriumban volt. Kémcsöveket, szikéket és vegyszerrel teli üvegeket látott körös-körül. Nem messze tőle három köpenyes férfi beszélgetett. Ugyanolyan fejfedőt viseltek, mint a tanyára érkező idegenek.

– Szóval azt állítjátok, hogy a kecske képes lesz szembeszállni Omnassal?

– Ha rajtunk múlik, többre is. Elhozza nekünk a fiút.

– Ha az ördöggel cimborált, ő a legalkalmasabb a feladatra. Túl kell élnie a kísérletet.

Ezzel a tudósok Nabuhoz léptek. Ketten lefogták, míg a harmadik injekciót döfött a nyakába.

– Engedelmeskedj, te dög! – morogta az alkimista, miközben igyekeztek szorosan tartani az állatot.

A kecske érezte, ahogy az anyag szétárad az ereiben. Szíve egyre hevesebben vert és testében rángatóztak az izmok. Hirtelen égető dühöt érzett. Mekegve, rugdalózva tépte ki magát a tudósok karjaiból. Az egyiket átszúrta a szarvával, a másikat a földön taposta agyon. Végzett velük.

Hirtelen kattanást, majd dörrenést hallott. A földre zuhant. Már nem látott tisztán, de ki tudta venni a fölötté álló puskás férfi alakját.

– Ez nem vált be. Joseph, csak rád számíthatunk, fiam – mondta.

A kecske előtt teljesen elsötétült a világ.

*

Valamiért mindig eszembe jut a véred.

Tudod, ahogy ott csordogált a fűvön.

Eszembe jut, hogyan remegtek a földön

agyvelőd kocsonyás darabkái. Felötlenek bennem vörös húsd cafatjai, vagy éppen egy-egy letört szilánk a patádból.

Na és most, kérdezném, most ki a cuki, he? Ki az édes kis cukorfalat?

Hát biztosíthatlak, erre a látványra senki fia, gidája nem mondaná, hogy jaj, de aranyos!

Nem mintha életedben az lettél volna. Az emberek, ők talán voltak olyan idióták, hogy bedőljenek a kis színjátéknak, de én ugyan nem! Én kaptam erőt az ördögtől, te mégis ezerszer démonibb voltál nálam! Kétszínű nőszemély! Idetipegtél a formás kis patácskáddal, a csinos kis pofikáddal meg a selymes szőröddel, és azt hitted, máris tiéd a világ? Rádadásul még arra is megkértél, hogy legyek a szövetségesed? Ekkora barmot kecske még nem látott. Tudod, kit nézzél hülyének!

Vagyis, nem tudod. Meghaltál.

Micsoda élvezet volt földhöz csapni azt a botot! Nem csak a förtelmes, korrupt, jogokon tipró emberi lényeket nyírhattam ki, akik diszkrimináltak és a porba taszítottak, hanem téged is! Két

legyet egy csapásra! Megérdemelted. Megkeserítetted az életemet! Az érkezésedig, ha már jogokat nem is, de legalább az alapszükségleteimet biztosították. De amikor te megjelentél, még a kaját is etted előlem! És folyton fárasztottál az idegesítő bégetésseddel, te energiavámpír! Milyen boldog voltam, amikor éreztem az erőt áramolni a lábaimban! Robbanj, robbanj fel, pusztulj!

Ezt éreztem. Ha lehetne, sem változtatnám meg a döntésemet! Csak az idegesít, hogy néha eszembe jut a véred... és olyankor nem vagyok boldog. Pedig annak kellene lennem. Élveznem kellene az életemet, épp úgy, mint akkor és ott.

Sokat gondolkodtam ezen, és arra jutottam, hogy talán a fű lehet az oka. A véred ráfolyt a fűre és elcsúfította! Az íze is milyen borzasztó lehetett úgy, fúj! Belegondolni is szörnyű! Azóta nem zavar, hogy e képet felidézve szomorú leszek. Teljesen érthető! Biztos vagyok benne, hogy a fű az oka.

Csak azt tudnám, hogy akkor mégis miért hiányzik annyira a hangod.

*

Nem tudom

*Döntés előtt állok,
Égi jelre várok
Felemészt a bosszúvágy,
Kell ezért egy robbanás
A világra pusztulás vár
A kis gidáért nem lenne kár
A hatalmam is megvan hozzá
De mi válna ettől jobbá?
Patámban tartom az ördög erejét,
Mégse teszek semmit, ez teljesen felemészt
Ütésre emelem botom,
Hogy suhintok-e, még nem tudom.*

Az ördög

*Én vagyok a gonosz.
Ez nem csak egy mítosz,
Maga vagyok az ördög,
s ha ezen valaki röhög,
Később majd nekem könyörög.
A kecskének adtam erőmet.
Ez hiba volt, tudom előre.
Nem elég ördögi.
Ráadásul kancsal is,
Még szarvát is letöri.
Hogy Nabu hogy dönt,
Az csak rajta múlik,
De ha válasza nem tetszik,
Akkor örökre eltűnik.*

Fülszöveg

Nabukodonozor, rövidebb nevén Nabu, egy szép napon végleg megelégtelte az életét. Unta már, hogy vele soha nem történik semmi. Unta már, hogy nyomorban kell élnie, míg elnyomói dúskálnak a javakban. Unta, hogy a társadalom felső rétegében élő emberek abban a tudatban tengetik létüket, hogy ők bizony csálhatatlanok és minden más „megvetendő” életforma felett állnak.

Nabu eldöntötte, hogy fellázad. S hogy mire is képes az ember jogainak és saját igazának védelmében? Gyilkosságra, pusztításra, s némi erő fejében akár magával az ördöggel is lepaktál. De mit tesz?

Neverending s(t)orry!

